

(Вечерње новости, 11.9.2010)

Србија је згажена. За то је најмање крив Вук Јеремић, који је, узгред буди речено, сигурно најомиљенији политичар у Србији, један од ретких српских министара кога српско јавно мњење обожава, а кога светски моћници не могу да смисле очима. То је оно што морални интегритет Вука Јеремића чини још вреднијим поштовања - замислите министра спољних послова земље којој се отима трећина њене територије, и кога воле и хвале они који његовој земљи кроје нове границе! Шта год да се деси, Вук Јеремић остаје часни губитник, и у сваком случају никада неће бити укаљан да је сарађивао са окупатором.

Нечасни победници, они које светски моћници обожавају и финансирају, траже ових дана смену Вука Јеремића. Наравно да ће у овом ужасу сви тражити да улове нешто у мутном и да скупе јефтине политичке поене, таква је политичка игра и ту нема ничег новог. Ко сада не види да је пројекат гажења Србије потпуно независан од тога ко је на власти и ко води спољну политику, не разуме ништа о Новом светском поретку, окупацији у 26 слика и томе слично. Србија ће сада добити „сигнале“ да је на добром путу за Европу. Тај пут, међутим, није аутопут, него макадам, а цепање Србије, њено калупирање, тек следи.

Али, у овој тужној причи постоји мали детаљ о коме треба да размислимо. Тужна и трагична судбина Србије стигла је, између осталог, и због њене дубоке аморалности, због њене моралне поцепаности. Патриотизам је у Србији одавно проглашен мрачним и назадним осећањем, симболом политичке некоректности, док је јавна сцена, заједно са медијима, све више пледоаје за промоцију нових вредности којима су заједнички именитељи - послушност, ћутање, глупост и хорско певање. Тешко да би се у Европи могла пронаћи земља у којој су на јавној сцени, као код нас, и све моћнији, они који раде против интереса своје земље, убеђујући нас како је рад против интереса Србије у ствари у њеном најбољем интересу. Ми имамо медије који су директна експозитура америчких интереса, или интереса других поробљивача, и што је најјадније - тиме се поносе.

Зато, у ствари, треба да се са уважавањем окренемо Косову и дубоко им се поклонимо. Да тамошњим властима, и тамошњем албанском народу честитамо на извојеваној победи. О.К. нису Албанци, наравно, ту победу извојевали сами - урадили су то уз помоћ

Нато бомби, америчке дипломатије, уцена Европе, уз генијалну маркетиншку подршку глобалистичких медија, и, наравно, уз помоћ српске дисонантности - али албански политичари и албански народ заслужују честитке. Тако се бори за сопствену ствар, за сопствену државу и сопствени народ.

На албанској јавној сцени није било оних који би поручивали да су Срби у праву, да Косово треба да остане у Србији, није било чак ни оних који би осуђивали оружану борбу ОВК, или других војних и паравојних јединица за заједничку ствар. Јединство косовских Албанаца задивљујуће је и на томе им треба честитати. Бољи су од нас. Мудрији су од нас. И зато су победили.

Што се Србије тиче, песимистичан поглед на будућност није само ствар нечије меланхоличне природе, него ствар чињеница и здравог разума.

Губитак Косова као географског, политичког и културног појма, можда ћемо и преживети - али оно што долази горе је од тога. На јавној и политичкој сцени видим оне који ће сваког дана, свим средствима и у сваком погледу, убијати „Косово“ у нама.

Убијаће, другим речима, Бога у нама. Духовна окупација је страшнија. Већ сада, слобода говора је релативна категорија. Европејство је нова религијско политичка конгрегација - нова моћна секта која узима слободу, здрав разум и морални интегритет - симболички постамент човека.

За паметне је довољно: „Пушење, или здравље? Одлучите сами“.